

ιδέας ἀπὸ τὸ πνεῦμα, ὡς ἂν ἀπὸ παλίμψηστον; ἡ ἀπὸ τὴν καρδίαν τὰ αἰσθήματα ὡς φυτὰ ἀκανθώδη καὶ βλαβερά βλαττήσαντα μεταξὺ τοῦ καθαρῶ οἴτου.

Πρέπει ἄρα νὰ ἠθασαυρίσῃ ἱκανὰς γνώσεις ἡ καλῶς ἀνατετραμμένη νέα, ὡς ἐφόδιον τοῦ μέλλοντος εἶου ἡ Γεωγραφία, ἡ Ἀριθμητική, ἡ Ἱστορία εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ μαθημάτων· εἰς αὐτὰ δὲ πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ ἀπλᾶς τῆς Φυσικῆς καὶ Χημείας ιδέας ὅσαι ἔχουσι σχέσιν μὲ τὰ συχνότερον προσπίπτοντα ἔμπροσθέν μας ἀντικείμενα.

Ἀλλὰ τὰ σπουδάσματα ταῦτα δὲν συμπληροῦσι τὴν καλὴν τῶν κορασίων ἀνατροφὴν· ἡ νέα ὀφείλει ὄχι ὀλιγώτερον νὰ γυμνασθῇ εἰς τὰ διάφορα χειροτεχνήματα, καθὼς τὸ κέντημα, τὸ ράψιμον καὶ τὸ πλέξιμον συμφέρει δὲ ὁμοίως εἰς ἐκείνας, ὅσας ἡ τύχη ἐβοήθησε νὰ θυσιάζωσιν ἐνταυτῷ καὶ εἰς τὰς Μούσας καὶ εἰς τὰς χάριτας, ὁ χορὸς ὅστις ἔλασκει τὸ σῶμα, ἀναπτύσσει τὰ μέλη, δίδει ρυθμὸν εἰς τὸ περιπάτημα καὶ εἰς ὅλας ἀπλῶς τὰς κινήσεις, ὠφελεῖ πολὺ τὰς χλωροπικὰς καὶ χοιραδικὰς νέας· εἶναι τὸ ἀθωότατον διασκεδάσμα ὄλων, καὶ τόσῳ συνήθης εἰς τὰς ἑσπερινὰς συναναστροφάς, ὥστε θεωρεῖται ὡς ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἐλευθερίου καὶ πεφροντισμένης ἀγωγῆς στοιχείων· κατ' ἐξοχὴν ὁμως πρέπει νὰ διδάσκωνται αἱ νέαι τὴν μουσικὴν· προικισμένα ἀπὸ τὸν δημιουργὸν μὲ φωνὴν μελιχρὰν καὶ εὐπλάστον, ἔχουσι χρέος καὶ αὐτὴν νὰ καταστήσωσι τελειωτέραν· μὲ τὸ μέλος θέλουσι καταθέλγει τοὺς θλιβομένους συμβίους των· τοῦ Δαβὶδ ἡ ἁρμονικὴ λύρα διέλυσε τοῦ Σαοὺλ τὴν θαυυάτην μελαγχολίαν· διὰ τῆς Μουσικῆς, κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀπεκοίμωσαν οἱ ἱατροὶ τοὺς σκληροὺς πόνοὺς τοὺς ὀποίους ὑπέφερον ὁ δὴνχθεὶς Ὀδυσσεύς· διὰ τῆς μουσικῆς ὁ δοῦξ τῆς Παναρίας Ἀλθέρτος κατεπράυνε τοὺς παροξυσμοὺς τῆς ὑποχονδρίας του· τίποτε σχεδὸν δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰ μαγευτικὰ θέληγτρα τῆς μελωδίας· μὲ αὐτὴν αἱ σειρήνες ἔσυρον τοὺς παραπλέοντας, καὶ ὁ Ὀρφεὺς, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀναβιβᾷ ἀπὸ τὴν Ἄδην εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὴν ὠραίαν τοῦ Εὐρυδίκην, ἐτιθάσσευε τὰ θηρία καὶ ἐκίνει τὰς δρυς· δὲν γνωρίζω πρᾶγμα, τὸ ὅποιον νὰ ἐξημερόνῃ καὶ σήμερον τοὺς ἀγρίους λαοὺς, καθὼς ἄλλοτε τοὺς Ἀρκάδας, νὰ μολάσῃ τόσον τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ νὰ ἐμπνέῃ γλυκύτερα συμπαθείας καὶ ἔρωτος καὶ μελαγχολίας αἰσθήματα, ὅσον ἡ μουσικὴ· διὰ τοῦτο οἱ ἔμπειροί καὶ ἡμῶν πρόπατορες ἐθεώρουν τὴν τέχνην ταύτην ὡς οὐσιωδέστατον τῆς παιδομαθείας μέρος.

Ἀλλὰ καὶ περὶ ζωγραφίας τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχον, καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ πόλεις τὰ αὐτὰ περὶ αὐτῆς ἠψήφισαν· ὅθεν αἱ ὠραῖαι τέχναι εἶχον φθάσει εἰς τόσον ἀκμὴν τελειότητος καὶ ἐγεννήθησαν εἰς τόσον μικρὸν τόπον τόσοι ἐνδόξοι ζωγράφοι, ὅποιοι ὁ Πολύγνωτος, ὁ Ζεῦξις, ὁ Τίμανθος, ὁ Πρωτογένης καὶ ὁ Ἀπελλῆς.

Ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ζωγραφία ἐνθουσιάζουσι σήμερον ὁμοίως τὰς ἐλευθερίως ἀνατρεφόμενας νεάνιδας τῆς Εὐρώπης, καὶ τιμῶνται δι' αὐτὰς κατ' ἀξίαν, ὥστε εἶναι σπανιώτατον νὰ εὑρεθῇ μία ἐκ τούτων ἀνίδεος τῆς μᾶς, ἢ τῆς ἄλλης τέχνης.

Ὀφείλομεν ἄρα νὰ μιμηθῶμεν καὶ κατὰ τοῦτο τοὺς

ἐνδόξους ἡμῶν προγόνους, οἵτινες ἔδωκαν τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ εἰς ὅλα τὰ εὐνομούμενα ἔθνη.

Προσφέρομεν πολλὴν τιμὴν καὶ ἐπαινοῦμεν ἀξίως τὸν ἐκ Σπετζῶν Κύριον I . . . M . . . , ὅστις εὐχαρίστως καὶ μετὰ προθυμίας ἐνέδωκε καὶ συγκατένευσεν εἰς τὴν κλίσιν καὶ θέλησιν τῆς μεγαλητέρας θυγατρὸς του, καὶ τὴν ἐπεμφεν εἰς Ῥώμην μὲ τὸν θεῖόν της, διὰ νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν ὠραίαν τέχνην τῆς ζωγραφικῆς. Φυσικὴν ἔχουσα κλίσιν ἡ ἀξίωτος αὕτη νεάνις, ἐνῷ ἐσπούδασεν εἰς τὴν φιλεκπαιδευτικὴν ἑταιρίαν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν Γλῶσσας, καὶ ἐδιδάχθη διάφορα χειροτεχνήματα. Ἡ Ἱχνογραφία καὶ ἔπειτα ἡ Ζωγραφικὴ, τὴν ἐμάγευσαν καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀφιερῶθαι εἰς τὸ στάδιον αὐτό· οὐδεμία ἡ ἀμφιβολία ὅτι θέλει ἐπιδόσῃ καὶ θέλει τιμῆσθαι τὴν πατρίδα της καὶ τὴν οἰκογένειάν της. Εἶθε καὶ ἄλλαι νεάνιδές μας νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα της εἰς διαφόρους ἄλλας ἐπιστήμας καὶ νὰ ἐμπνευσθῶσι οἱ γονεῖς των ἀπὸ τῆς φιλοτιμίας τὸ αἶσθημα διὰ νὰ συγκατανεύουν εἰς τὰς δικαίας καὶ ὀρθὰς αἰτήσεις τῶν τέκνων των. Αἱ Ἑλληνίδες ἔχουσιν εὐφύϊαν καὶ κλίσιν εἰς τὰ καλὰ αὐτόματον. Ὅθεν θέλουσι φιλοτιμηθῇ νὰ μὴ φανῶσι κατώτεροι παρὰ τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν παιδείαν, ὅταν λάβωσι τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν. Γνωρίζομεν τινὰς τόσῳ μᾶλλον ἀξιεπαίνους διὰ τῆς συναναστροφῆς αὐτῶν τὰ θέληγτρα, ὅση κατῴρωσαν αὐτοδίδακτοι σχεδὸν νὰ μάθωσι πολλὰ πράγματα εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦς τῆς πατρίδος καὶ μεταξὺ δεινῶν περιστάσεων.

Ἑλλήνες γονεῖς! τὰ τέκνα σας ὀλίγην χάριν θέλουσι σᾶς ἔχει, διότι τὰ ἐφέρατε εἰς τὸν πολυώδυνον καὶ πρόσκαιρον αὐτὸν κόσμον· ἀλλὰ θέλουσιν εὐγνωμονεῖ διὰ εἶου, ἂν δώσῃτε εἰς αὐτὰ ἀνατροφὴν ἀνάλογον μὲ τὴν κατάστασίν σας. Μόνη ἡ περὶ τοῦτο ἐπιμέλεια γεννᾷ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας εἰς τὰς ψυχὰς των. Ἡ ὀρθὴ ἀγωγή ἔχει σκοπὸν νὰ μορφώσῃ τὸ σῶμα, νὰ προικίσῃ μὲ ἐνᾶρετα αἰσθήματα τὴν καρδίαν καὶ μὲ γνώσεις τὸ πνεῦμα. Ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τῶν τριῶν τούτων πραγμάτων συνίσταται κυρίως ἡ ἀληθὴς παιδεία ἣτις πρέπει νὰ διδάσκῃ τοὺς μὲν πλουσίους πῶς νὰ διοικῶσιν ὠφελίμως τὰ χρήματά των, ὡς καλοὶ τοῦ πλοῦτου ταμίαι, τοὺς δὲ ἐνδεεῖς πῶς νὰ ὑποφέρωσιν ἀγογγύστως τῆς δυστυχίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν τὸ βάρος. Πρὸς ὅλους δὲ νὰ χρησιμεύωσι, καθόσον δύνανται, εἰς τὴν κοινωσίαν καὶ εἰς τὴν πατρίδα.

H.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Εἰς τὰ διάφορα μνημεῖα τοῦ μεσαιῶνος οἱ χριστιανοὶ λιθοξόοι ἀπεικόνισαν πολλάκις τὸν διάβολον. Αἱ εἰκόνες αὐτοῦ διαφέρουσιν ἐπαισθητῶς κατὰ τε τοὺς τόπους καὶ τὰς ἐποχάς· καὶ πρὶν ἢ τῷ προσαρτήσωσιν τὸ κέρας, τὰ κέρατα καὶ τοὺς διχαλοτοὺς πόδας, τὸν ὑπέβαλον εἰς πολλὰς ἄλλας μεταμορφώσεις. Αἱ ἀρχαιότεραι μικρογραφίαι καὶ ἰδίως τὰ δίπτυχα τῆς ἐκτῆς καὶ τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, παρυστώσιν αὐτὸν ὡς ἄνδρα γενειήτην, γρυπομήτην καὶ ἔχοντα

στόμα πλατύτατον. Ὁ τύπος τῆς μορφῆς αὐτοῦ ὁμοιάζει πολλαχῶς τὸν τῆς κεφαλῆς τοῦ Πανός. Δὲν εἶναι οὐδαμῶς ἀπίθανον ὥστε οἱ πρῶτοι χριστιανοί, διὰ τὴν ἐμπνεύσασιν εἰς τοὺς νεοφωτιστοὺς πλειότερον διὰ τὴν θρησκείαν, ἣν προϋτίθοντο νὰ καταστρέψωσι τρόμον, ἀπέδωσαν εἰς τὸν ἐχθρόν τοῦ ἀνθρώπου τὴν μορφήν μιᾶς τῶν θεοτήτων τῆς εἰδωλολατρείας.

Ἐνίοτε ὁ διάβολος κρατεῖ ποτήριον ἢ θήλην διασπείρων τὰ ἐν αὐτοῖς. Ἡ ἀλληγορία αὕτη ἐλήφθη βεβαίως ἀπὸ τὸν μύθον τῆς Πανδιώρας, ἵνα ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ. Μέχρις δὲν ἔχει οὔτε κέρατα οὔτε κέρκος· καὶ ἡ τοιαύτη εἰκὼν αὐτοῦ εἶν' ἀρχαία.

Ἀκολουθῶς ἡ ἀνθρώπινος μορφή τοῦ ἡλλοιωθῆ κατ' ὀλίγον, καὶ πρέπει νὰ εἰκάζωμεν ὅτι ἡ μετὰ τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Περσῶν κοινωνία τῶν χριστιανῶν ἔσχεν ἐπὶ πόρῃν τινα ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα· ἀπέδωσαν εἰς αὐτὸν τὰς ιδιότητας τῶν Ἀφρίτων καὶ τῶν Αἰθίων (θεοτήτων τῶν Ἀσιανῶν) καὶ ἀπάντων τῶν τεράτων ὅσα ἐδημιούργησεν ἡ ἀσιατικὴ φαντασία· καὶ ὅμως αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ δὲν ἔγινον τόσον ταχέως. Δὲν ἔλαβεν ὅλους τοὺς τρομεροὺς τοῦτους καλλωπισμοὺς· εἰμὴ ἀλληλοδιαδόχως, καὶ μόλις μετὰ τινα καιρὸν τῆς πρώτης σταυροφορίας ὁ διάβολος κατέστη ὀριστικῶς τέρας.

Ἡ ἀρχαιότερα εἰκὼν τοῦ διαβόλου ἐν ἣ φαίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς μεταμορφώσεώς του, μεταβαλλομένης εἰς σχῆμα ζώου, ὑπάρχει εἰς παλαιόν τι Σιζωνικὸν ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον τῆς βολδλικῆς βιβλιοθήκης τῆς Ὁξφόρδης. Τὸ βιβλίον τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἀνήκον εἰς τὴν δεκάτην ἑκατονταετηρίδα. Ὁ σατὰν ἔχει πτέρυγας, κέρατα καὶ ἐνίοτε μάλιστα κέρκος κυνός, καὶ ὄνυχας εἰς τοὺς πόδας. Ἄλλως τε τὸ σῶμά του δὲν εἶναι δύσμορφον, τουλάχιστον ὁ ἀπειργαζόμενος αὐτὸ δὲν τὸ παριστᾷ τοιοῦτον. Ὑπάρχουσι πολλὰ ἔτι τοιαῦτα προσαρτήματα, ὡς κέρατα, κέρκος κλ. κεφαλαὶ καὶ σώματα ζώων, ὡς τὸν παρίστανον αὐτὸν περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης καὶ τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος.

Γενικῶς τὰς εἰκόνας ὅσαι παριστᾶσι τὸν διάβολον ὑπὸ τὴν μορφήν ὄντος δυσμόρφου καὶ τρομεροῦ μὲν, ἔχοντος ὅμως μορφήν ἀνθρώπινον, ὀφείλομεν νὰ τὰς θεωρῶμεν προγενεστέρας τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Ἀπὸ τὰ μέσα δὲ τῆς δωδεκάτης παριστάνεται συνήθως ὡς τέρας ἔχον τὰ μέλη διαφόρων φρικωδῶν ζώων.

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙΩΝ.

Ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, ὡς γνωστὸν, ὑπάρχουσι καταστήματα παντοίας βιομηχανίας, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τὸ περιεργώτερον εἶναι τὸ τοῦ Κ. Φουά, ὅστις, δημοσιεύει τὰς εἰδοποιήσεις του δι' ὅλων τῶν Γαλλικῶν ἑφημερίδων. Κατὰ τὸ λέγειν τῶν Γάλλων, ὁ Κ. Φουά, εἶναι ἡ ὑπανδρεία ἐνσαρκωμένη, ἐὰν αὕτη δὲν ἤθελεν ἐφευρεθῆ ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας καὶ δὲν ἤθελεν ὑπάρχει, ὁ Κ. Φουά ἤθελε βεβαίως ἐφευρεῖ αὐτήν. Ὁ κύριος οὗτος ἔχει ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του φερτίον ὀλόκληρον νυμφῶν, παρθένων καὶ χερῶν, μελαγχρινῶν ὠραίων καὶ ξανθῶν ἀσυγκρίτων καὶ ἐν ἐνὶ παντὸς χρώματος καὶ πάσης

ποιότητος, καὶ προσέτι πάσης ἡλικίας· ὥστε πᾶς τις δύναται νὰ εὕρῃ σύζυγον τῆς ἀρεσκείας του.

Ἀλλὰ παρ' ὀλίγον ἔλλειψε τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο κατὰστήμα νὰ καταστρέψῃ ἐσχάτως κακὸς τις γαμβρός. Διὰ τῆς μεσιτείας αὐτοῦ, συνεξέυχθη κύριος τις, καὶ φαίνεται ὅτι οἱ νέοι σύζυγοι ἤρμोजαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν, ἂν δὲν ἐταίριαζαν, δὲν ἐσυμπεθέριαζαν. Ἀλλ' ὡς ἐδῶ δὲν ἐτελείωσεν ὁ γάμος. Ὁ Κ. Φουά ἦτον ἐπόμενον νὰ παρουσιάσῃ τὸν λογαριασμόν του δι' οὗ ἐξήτει 600 φράγκα δι' ἐξοδα προμνηθείας μιᾶς καλῆς συζυγοῦ· ἀλλ' ὁ νέονυμφος Κύριος ἐκτιμῶν, ὅτι ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον τῷ ἐπρομήθευσεν ὁ Κ. Φουά ἦτον ἀνεκτίμητος δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ τὴν ζητούμενν τιμὴν. Ἡ ὑπόθεσις εἰσῆλθον εἰς τὰ δικαστήρια, ἀλλ' ὦ! τῆς τρομερῆς ἀδικίας, ὁ Κ. Φουά ἔχασεν αὐτήν. . . .

Καὶ βεβαίως ὁ Κ. Φουά ἤθελεν ἐγκαταλείπει τὴν ἐπιστήμην του, ἂν δὲν ἐσκέπτετο, ὅτι αὐτὸς εἶναι πρόνοια τοσούτων μετὰ δυσκολίας δυναμένων νὰ ὑπανδρευθῶσι κορασίων καὶ χερῶν, τοσούτων λεόντων ἀχρημάτων καὶ ὑπαλλήλων ἀνευ θέσεων, εἰς οὓς ἡ ὑπανδρεία εἶναι ἡ τελευταία τῆς σωτηρίας των ἀγκουρα. Εἰς τὰς φιλανθρωποὺς ὅθεν αὐτὰς σέψεις ἐνδοῦς, δὲν διέλυσε τὸ κατὰστήμά του.

— Ὁ ἀριθμὸς 7 καὶ 14. — Οἱ παλαιοὶ ἠρίθμουν 7 πλανήτας, 7 ἀρχικά χρώματα, 7 ὁπλὰς καὶ ἔπειτα 7 θαύματα, 7 σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ 7 ἀγῶνας κυκλικούς, 7 ἦσαν οἱ ἐπὶ Θήβας στρατηγοί. Σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἔθνη διήρσαν τὸν χρόνον εἰς περιόδους, 7 ἡμερῶν, καὶ 7 ἦσαν αἱ ἡμέραι τῆς δημιουργίας, ἡ μουσικὴ ἔχει 7 φωνάς, καὶ πολὺν χρόνον ἐγνωρίζοντο 7 μόνον μέταλλα.

Ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ, ὁ ἀριθμὸς 7 ἦτον ὁ ἐξάρχων ἀριθμὸς τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ οἱ Ἕλληνες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔθουν 7 θυσίας. Ὁ ἀριθμὸς 7 εὐρίσκεται συνεχῶς καὶ εἰς τὰς γραφάς, ὡς αἱ 7 ἐκκλησίαι, αἱ 7 λυχνίαι, αἱ 7 χεῖρες τοῦ χρυσοῦ λυχνοστάτου, αἱ 7 λαμπάδες, οἱ 7 ἀστέρες, αἱ 7 σφραγίδες, οἱ 7 ἄγγελοι, αἱ 7 σάλπιγγες, αἱ 7 πληγαὶ τοῦ Φαραῶ, οἱ 7 δράκοντες καὶ τὰ 7 διαδήματά των κλπ.

Ὁ δὲ ἀριθμὸς 14 κατέχει πολὺ μέρος εἰς τὴν ἱστορίαν Ἑρρίκου τοῦ Δ'. Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐγεννήθη τὴν 14 Δεκεμβρίου 14 αἰῶνας καὶ 14 δεκάδας καὶ ἔτη Μ. Χ. ἀπέθανε τὴν 14 Μαΐου καὶ τὸ ὄνομά του σύγκεται ἐκ 14 στοιχείων (Henri de Bourbon), ἔζησε τετράκις 14 ἔτη, τετράκις 14 ἡμέρας καὶ 14 ἑβδομάδας, ἦτο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Νοβάρας πρὶς 14 ἔτη κλπ. Ἀλλὰ ὁ ἀριθμὸς 14 σημαντικὴν ἐπίσης θέσιν κατέχει καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀπογόνων του· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λουδοβίκος ΙΓ' ἀπέθανε ν ὡς ὁ πατὴρ του τὴν 14 Μαΐου, ἦτο 14 ἐτῶν, όταν συνεκάλεσε τὴν γενικὴν συνέλευσιν τοῦ 1614. Ὁ μεγαλύτερος βασιλεὺς ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἑρρίκου Δ' ἦτον ὁ 14^{ος} βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ 14^{ος} τὸ ὄνομα· ὁ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1643 ἔτος ἀπέθανε τὸ 1715 καὶ 77 ἔτη, συναπτόμενοι δὲ οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποτελεῖ 14. Ἡ ἐπανόρθωσις τέλους τῶν Βουρβόνων ἐγένετο εἰς τὰ 1814 καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος συναπτόμενος ἀποτελεῖ 14.